

Een donkere massa

Een zoele avond,
de rijke sterrenhemel,
een waas rond de maan;
mijmertijd – die kruidengeur
van het pas gemaaide gras.

Zomaar ineens. En niet dát het gebeuren moest. Het vond plaats
in onze tuin. Zo rond een uur of elf. Bij bijna volle maan.

Het was gisteravond: al weken zomer hier, echt te lang om nog
van 'hartje zomer' te kunnen spreken. Wonen in Zuid-Spanje
heeft invloed op je taalbesef en hoe je het dan zegt: een langge-
rekte zomer is gewoon 'onze zomer' – met die pracht aan licht-
val. Die oplopende zonnearmte, overgaand in hitte. En laat in
de avond dat lome.

Ver langs de velden
slaan de winden hun wegen
over pampasgras;
in het zoele avondlicht
gaat de zon langzaam onder.

Vrouwe Jusammi Chikako, ca. 1300

Hier in Residencia La Cigüeña (een park voor senioren) is tussen
de burens ter rechterzijde en ons een fraaie border aangelegd.
Een palm met korte stam, allerlei planten en gewassen die stevig
groeien, veel bladdichtheid hebben, om de dag water krijgen.

Dicht tegen de borderrand aan zie ik in het klare maanlicht een
veldmuis rondscharrelen. Dat spitse snuitje omhoog om omge-
vingsgeuren te vangen, razendsnel te detecteren, dan veilig en
wel weer door te snuffelen tussen het vanavond gemaaide gras;
iets verderop tussen bloeiende lavendel. Prachtig, die lichtvoeti-
ge beweginkjes.

Dan, de veldmuis gaat plots zigzaggen of-ie onraad voelt, ruikt.
Het neusje gaat meer dan doorsnee strak omhoog, blijft dáár iets
langer hangen. Het beestje duikt ineen of-ie van ergens onheil
verwacht. Ieder moment waakzaam. En terecht: vanuit de border
wervelt een donkere massa op hem af, slaat toe. Een verwilderde
kat; nu met prooi.

Zo'n gebeurtenis,
hoe klein ook, die lang bijblijft,
aan het denken zet,
vooral aan iets diepers raakt
waar je stil van wordt, ontdaan.

Ik bekom van de schrik; voel een massieve verontwaardiging en
directe opstandigheid. Dat overweldigende waar geen ontkomen
aan is, waar je volstrekt kansloos in bent.

Maar – of ik hierover iets te zeggen heb, mag hebben! Het ge-
beurt tussen die kat en de veldmuis. En morgen tussen een kie-
kendief of een buizerd en een veldmuis. In mijn eigen leven ken

III-92T

ik die situaties ook; vandaar dan misschien ook dat plaatsvervangend ontdane, dat onthutste; het aanvankelijk niet aanvaarden als sociaal geleerd patroon.